

Arrest

nr. 211 346 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 november 2015.

1.2. Op 3 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, soennitisch moslim en Tadzjiek te zijn. U bent geboren in Saie Bagh in het district Paghman in de provincie Kaboel.

Uw vader werkte als jihadi commandant voor Sayyaf. Uw vader vocht tegen de Russen die aanwezig waren in Afghanistan. Bij een aanval raakte uw vader gewond en werd hij naar de Verenigde Staten overgebracht voor zijn behandeling. Vervolgens verbleef uw vader in Pakistan. Bij de aantreding van Karzai als president van Afghanistan, keerde uw vader terug naar Afghanistan. Hij werkte voor Sayyaf en arresteerde regelmatig talibanleden. De neef van uw vader, M. Mo. T. en zijn broers waren lid van de taliban. M. Mo. T. werd door uw vader gearresteerd en gevangengenomen, zijn broer werd bij deze aanval gedood.

Toen u zes jaar oud was, werd uw vader gedood door de taliban. Toen u elf jaar was, vielen de taliban uw huis aan. De leden van de taliban die door uw vader gearresteerd waren, waaronder M. Mo. T., waren vrijgekomen. U werd door de taliban meegenomen naar Maidan Shahr. U heeft acht dagen gevangengezeten samen met andere kinderen voordat u kon ontsnappen. U kwam het leger tegen en zij brachten u naar huis. U vertrok diezelfde nacht samen met uw moeder naar Company in Kabul. Uw oom langs moederszijde is u en uw jongere broer daar komen halen en nam jullie mee naar Iran. U woonde zes jaar in Isfahan in Iran. U werd drie keer gedeporteerd vanuit Iran naar Afghanistan. Na de derde keer besloot u om naar België te komen.

In november 2017 kwam uw schoonbroer Moq., die werkte als lijfwacht en soldaat voor Sayyaf, om het leven bij een aanval van de taliban die gericht was tegen uw jongere broer H.. H. verliet vervolgens Afghanistan en verblijft momenteel in Iran.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara en de vertaling, documenten met betrekking tot de medische behandeling van uw vader in de Verenigde Staten, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw schoonbroer, een kopie van het huwelijkscertificaat van uw zus en uw schoonbroer, een kopie van een diploma van uw schoonbroer, een kopie van een certificaat m.b.t. het werk van uw schoonbroer, een kopie van een brief over de erfenis van uw schoonbroer, een kopie van de taskara van uw zus en drie taskara's van haar kinderen, zeven foto's van u in Iran, zeven foto's van uw vader zijn werk, negen foto's met betrekking tot de aanval op uw schoonbroer en drie enveloppen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. Het CGVS kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u slechts beperkte verklaringen aflegt met betrekking tot het werk en de positie van uw vader. U verklaart dat uw vader een jihadicommandant voor Sayyaf was die vocht tegen de Russen (CGVS1, p. 4). Gevraagd wat zijn job precies was, zegt u dat er mensen waren die voor hem werkten en dat hij vocht tegen de Russen (CGVS1, p. 24). Nogmaals gevraagd wat zijn functie dan precies was, herhaalt u louter dat hij een commandant bij Sayyaf was (CGVS2, p. 9). U kent geen andere commandanten zoals uw vader uit uw regio (CGVS2, p. 9). Gevraagd welke verhalen er over uw vader verteld werden, zegt u dat niets gehoord heeft (CGVS2, p. 10). U wordt aangespoord te vertellen wat u gehoord heeft, u antwoordt dat u van uw moeder hoorde wat voor persoon hij was en dat dit zijn job was. Gevraagd naar concrete voorbeelden over de job van uw vader, herhaalt u dat hij een commandant was met zeventig of tachtig mensen onder hem. U wordt nogmaals aangespoord hierover meer te vertellen, u herhaalt louter wat u reeds eerder verteld heeft (CGVS2, p. 10). U verklaart niet meer te weten omdat u toen nog niet geboren was.

U wordt nog een laatste maal aangespoord te vertellen over de activiteiten van uw vader, u herhaalt louter dat hij een commandant en jihadist was (CGVS2, p. 11). U wordt ruimschoot de kans geboden meer informatie te geven over het profiel van uw vader. Aangezien u verklaart dat uw vader een bekende commandant in uw omgeving was, en zijn werk de aanleiding is voor u vrees in Afghanistan, is het opmerkelijk dat uw verklaringen over de activiteiten van uw vader tijdens de oorlog met de Sovjet-Unie zo weinig doorleefd zijn (CGVS2, p. 9).

Ook over de activiteiten van de groepering van Sayyaf ten tijden van de Sovjet Unie kan u maar weinig vertellen. U kent zijn naam, u weet dat hij de leider van de Ethihadpartij is en dat hij een kandidaat was bij de presidentsverkiezingen (CGVS2, p. 6-7). U wordt aangespoord meer over hem te vertellen, u zegt dat u niet meer weet. U wordt nog driemaal gevraagd wat u over Sayyaf gehoord heeft, u stelt dat u niet in Afghanistan was en jullie niet samenzaten om daarover iets te horen (CGVS2, p. 7). U weet niet wat Sayyaf nu doet (CGVS, p. 7). Gevraagd wat de groep van Sayyaf deed nadat de Russen het land verlieten, stelt u dat ze bleven vechten. Gevraagd tegen wie ze dan vochten, zegt u: "alle Afghanen" (CGVS1, p. 24). Er wordt ter bevestiging gevraagd of de groep van uw vader dan tegen alle Afghanen vocht, u zegt dat ze niet tegen de Afghanen vochten maar tegen de Russen. Nogmaals gevraagd tegen wie deze groep dan vocht na het vertrek van de Russen, zegt u louter dat uw vader na zijn verwondingen en behandeling in Amerika opnieuw ging vechten (CGVS1, p. 24). Pas nadat het u verschillende keren gevraagd wordt, slaagt u erin enkele andere Afgaanse groepering op te noemen (CGVS1, p. 24). Gevraagd wat Sayyaf momenteel doet, zegt u het niet te weten. U stelt dat ze geen activiteiten meer hebben maar u weet niet wanneer hun activiteiten gestopt zijn (CGVS2, p. 7). U wordt er op gewezen dat de schoonfamilie van uw zus nog voor hen werkt. U verklaart dat ze enkel lijfwachten zijn en geen informatie hebben over hun activiteiten (CGVS2, p. 7). Aangezien u verklaart dat uw schoonbroer de persoonlijke lijfwacht was van Sayyaf en uw vader zijn hele leven voor hen heeft gestreden, mag van u verwacht worden dat u hier meer over kan vertellen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Sayyaf een alom gekend controversieel persoon is in de Afgaanse maatschappij. Hij zat verschillende partijen en allianties voor en is nog steeds lid is het van het Afgaanse parlement. Dat Sayyaf nog steeds actief is in binnen de huidige regering, blijkt eveneens uit de artikels die zijn toegevoegd aan het administratieve dossier. De informatie toont verder aan dat Sayyaf zelf actief is als hoofd van de Raad voor Bescherming en Stabiliteit in Afghanistan. De partij van Sayyaf staat ook gekend als Tanzim-e Dahwat-e Islami-ye Afghanistan (Afghanistan's Islamic Mission Organization), ook zij zijn nog steeds actief zijn in Afghanistan (artikels toegevoegd aan het administratieve dossier).

Bovendien kan u niets vertellen over de arrestaties die zijn uitgevoerd na de dood van uw vader. U verklaart dat de neef van uw vader, M. T., samen met enkele andere mensen werd gearresteerd. U weet niet wie deze andere mensen zijn. U heeft eveneens geen weet van wat er na hun arrestatie gebeurd is. U weet niet waarom de moordenaars van uw vader veroordeeld werden, noch wat voor straf ze hebben gekregen. U weet niet hoe het komt dat deze mensen terug werden vrijgelaten. U kan eveneens niets vertellen over de reactie in uw dorp en in uw familie over de deze vrijlating. U verklaart louter dat uw moeder droevig was en ze niets kon doen. U wordt erop gewezen dat er hier toch meer over gesproken moest worden, u verklaart louter dat de neef van uw vader niet meteen naar u kwam maar verder ging met zijn werk (CGVS2, p. 11-12).

Ook kan u niet meer vertellen over de functie van M. T. bij de taliban. U weet dat hij bij de taliban is en zegt dat hij misschien een commandant of belangrijke persoon is. U wordt gevraagd hier meer over te vertellen, maar u moet bekennen dat u hier niet meer over weet (CGVS2, p.11). Dergelijke vage verklaringen over de mensen die u familie bedreigen, roepen ernstige vragen op bij deze bedreigingen.

U was ongeveer elf jaar toen u ontvoerd werd vanuit uw huis door de taliban. Uw verklaringen over deze ontvoering blijken eveneens weinig aannemelijk te zijn. U weet niet wie uw ontvoerders waren. U vermoedt dat ze u ontvoerden omdat ze schrik hadden dat u zou opgroeien en de wapens zou opnemen om wraak te nemen voor uw vader (CGVS1, p. 26). Vervolgens stelt u dat M. T. u wilde doden, hij wilde van u af zijn, daarom werd u ontvoerd (CGVS1, p. 29, CGVS2, p. 13). Gevraagd om welke reden u dan acht dagen werd vastgehouden als ze u wilden doden, antwoordt u dat u niet wist wat hun plan was of waarom ze dit deden. U verklaart nu dat u niet wist of ze u wilden doden of wilden houden (CGVS2, p. 13). Dat u uw verklaring hieromtrent wijzigt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien verklaart u samen met tien of elf andere kinderen te hebben vastgezeten (CGVS1, p. 27). U weet niet wie deze jongens waren en u zou niets van hen gehoord hebben.

Jullie vroegen elkaar niet van waar jullie kwamen en spraken niet over de reden van jullie ontvoering, wat weinig aannemelijk is (CGVS2, p. 13-14). U heeft eveneens geen idee wat er gebeurd is met uw ontvoerders na uw ontsnapping (CGVS2, p. 14).

Er wordt eveneens opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaatsen van uw familieleden. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw zus A. in Company in Kaboel woont (verklaring DVZ, p. 7, vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat A. in Qala Tati in Paghman woont. U bevestigt dat ze altijd in Paghman heeft gewoond. Er wordt u nog gevraagd of ze ooit voor een kortere periode elders heeft gewoond, u antwoordt ontkennend (CGVS2, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, herhaalt u louter dat u zei dat uw zus in Paghman woont (CGVS2, p. 5). Dat u eerst verklaart dat uw zus in Kaboel woont en u haar woonplaats vervolgens wijzigt naar Paghman, roept verdere vragen op bij de situatie van uw familie.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 30 november 2015, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is. Dat u bij aankomst 16 jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. De door u voorgelegde foto's, taskara en taskara's van uw familie bevestigen enkel uw identiteit en de plaatsen waar u bent geweest. Met betrekking tot de foto's over het werk van uw vader en de aanval op uw schoonbroer dient er opgemerkt te worden dat er echter aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. De brieven en reisdocumenten van uw vader gaan over zijn reis naar de Verenigde Staten en over de medische behandeling die uw vader in 1989 in Arizona heeft ondergaan. Nergens in deze documenten wordt de functie of het profiel van uw vader vermeld. De enveloppen tonen enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. Alle documenten van uw schoonbroer: zijn diploma, huwelijkscertificaat, werkcertificaat en brief over de erfenis, betreffen kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld, net zoals de Amayesh- en werkkaarten van uw oom en uw vriend in Iran. Daarboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude") blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U verklaart dat u ongeveer 11 jaar was toen u van Paghman naar Iran bent verhuisd (verklaring DVZ, p. 4, vraag 10).

Uw moeder en zussen zijn altijd in Afghanistan gebleven en wonen nog steeds in het district Paghman en de stad Kaboel (CGVS 2, p. 4-5). De schoonfamilie van uw zus A. zorgt voor uw zus en uw moeder in Paghman. Uw zus Hafesa is eveneens getrouwd en woont in Kaboel (CGVS2, p. 4-5). U beschikt dus over een familiaal netwerk dat u kan opvangen in de provincie Kaboel.

Tenslotte verklaart u aan het einde van uw tweede persoonlijke onderhoud dat de tolk tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud heel traag sprak. U wordt gevraagd of dat dan een probleem was. U stelt dat u de vorige tolk bijna niet kon verstaan omdat zijn stem heel laag was. U wordt vervolgens gevraagd waarom u daar geen melding van heeft gemaakt tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud. Uw antwoord luidt als volgt: "hij praatte ook tegen u, ik dacht dat u het misschien opgemerkt heeft". U wordt er op gewezen dat u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bevestigd heeft dat u de tolk goed verstond. U herhaalt louter dat er misschien problemen waren voor u. Nogmaals gevraagd waarom u deze problemen op dat moment niet heeft aangekaart, zegt u dat u hem wel verstond maar het niet zo duidelijk was. Gevraagd wat u dan precies niet kon verstaan, stelt u dat u alles verstond maar het moeizaam ging omdat hij zo traag was (CGVS2, p. 21-20). Hier dient eerst te worden opgemerkt dat de tolk tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud een vrouw was (CGVS1, p. 2, 31). Bovendien heeft u zowel aan het begin als aan het einde van uw eerste persoonlijke onderhoud bevestigd dat u de tolk goed begrepen heeft (CGVS1, p. 2-3, 31). Uw advocaat heeft hier eveneens geen opmerkingen over gemaakt (CGVS1, p. 31). Dat u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud plots verklaart problemen te hebben gehad met de eerste tolk, is dus een loutere postfactum verklaring die geen weerslag vindt in het eerste persoonlijke onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen", van het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandeling en voert hij tevens aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 20 september 2018 laat verwerende partij samen met een aanvullende nota volgende stukken aan de Raad geworden: een uittreksel uit het "EASO COI Report: Afghanistan security situation – update" van mei 2018, een uittreksel het rapport "EASO Country Guidance Afghanistan: guidance note and common analysis" van juni 2018 en de COI Focus "Afghanistan: corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader waarbij die verschillende talibanleden heeft gearresteerd, zo ook diens neef. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker slechts beperkte verklaringen aflegt met betrekking tot het werk en de positie van zijn vader; (ii) verzoeker ook over de activiteiten van de groepering van Sayyaf maar weinig weet te vertellen; (iii) hij bovendien evenmin iets weet te vertellen over de arrestaties die zijn uitgevoerd na de dood van zijn vader; (iv) verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over de mensen die zijn familie bedreigen; (v) verzoekers verklaringen over zijn ontvoering eveneens niet aannemelijk zijn; (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaatsen van zijn zus A.; (vii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid en de vaststelling dat hij zich onterecht voordoe als minderjarige zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt; (viii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (ix) verzoekers bewering als zouden er zich problemen hebben voorgedaan met de tolk gedurende het eerste persoonlijk onderhoud een loutere *postfactum* bewering betreft die geen weerslag vindt in het eerste persoonlijk onderhoud.

2.3.2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn, aangezien dit artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt om asiel te verkrijgen.

2.3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker, ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in zijn kennis over het werk en de positie van zijn vader, de activiteiten van de groepering van Sayyaf, de arrestaties na de dood van zijn vader, de functie van M. T. bij de taliban en zijn ontvoering door de taliban, erop wijst dat hij nog erg jong was op het ogenblik van de feiten en dat hij bijvoorbeeld zelf bijna geen herinneringen meer heeft met betrekking tot zijn vader en aangewezen is op informatie van zijn moeder, dient erop gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban die gestart zijn naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader en die uiteindelijk aanleiding zouden hebben gegeven tot verzoekers ontvoering, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. Dat verzoeker slechts 6 jaar oud was toen zijn vader overleed en 11 jaar op het ogenblik dat hij gekidnapt werd door de taliban, doet hieraan geen afbreuk. Van iemand die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de problemen met de taliban die voortvloeien uit de werkzaamheden van zijn vader voor de groepering van Sayyaf, mag immers worden verwacht dat hij daarover coherente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

Ook met het betoog dat verzoeker zes jaar in Iran heeft gewoond, slaagt hij er niet in zijn gebrekkige kennis over de activiteiten van de groepering van Sayyaf of Sayyaf zelf te verschonen of te vergoelijken. Aangezien verzoeker verklaart dat zijn vader zijn hele leven actief was voor de groepering en hij bovendien aangeeft dat zijn schoonbroer de persoonlijke lijfwacht was van Sayyaf, kan wel degelijk van hem worden verwacht dat hij daarover enigszins duiding kan geven.

Verzoeker voert verder aan dat hij inderdaad dacht dat de taliban hem wilde vermoorden toen hij gekidnapt werd, doch dat de taliban hun plannen niet met hem hebben besproken. De Raad stelt vast dat verzoeker met dit verweer louter blijft vasthouden aan eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen niet als een dienstig verweer kan worden beschouwd. Bovendien brengt verzoeker in het verzoekschrift geen enkel valabel argument aan om zijn gebrekkige kennis van zijn ontvoerders, dan wel de andere kinderen met wie hij was opgesloten te verschonen.

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij twee zussen heeft, met name A. en H. en H. inderdaad een tijdje in Kabul heeft gewoond maar inmiddels terug in Paghman woont, doch dat A. nooit in Kabul heeft gewoond, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Er dient immers vastgesteld dat verzoeker gedurende het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zowel zijn zus H. als zijn zus A. in Company, Kabul wonen (administratief dossier, stuk 22, vraag 17), daar waar hij gedurende het tweede persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat zijn zus A. in Qalai Tati, in Paghman woont en ook nooit ergens anders heeft gewoond (administratief dossier, stuk 7, p. 4-5). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw een andere versie van de verblijfplaatsen van zijn zus A. naar voor schuift, doet dan ook verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat er in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei.

Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U verklaart dat u ongeveer 11 jaar was toen u van Paghman naar Iran bent verhuisd (verklaring DVZ, p. 4, vraag 10). Uw moeder en zussen zijn altijd in Afghanistan gebleven en wonen nog steeds in het district Paghman en de stad Kaboel (CGVS 2, p. 4-5). De schoonfamilie van uw zus A. zorgt voor uw zus en uw moeder in Paghman. Uw zus Hafesa is eveneens getrouwd en woont in Kaboel (CGVS2, p. 4-5). U beschikt dus over een familiaal netwerk dat u kan opvangen in de provincie Kaboel." Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een uittreksel uit het "EASO COI Report: Afghanistan security situation – update" van mei 2018 en een uittreksel uit het rapport "EASO Country Guidance Afghanistan: guidance note and common analysis" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit diverse persartikels en rapporten, aangehaald in het verzoekschrift, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van de provincie Kabul is gesteund. In zoverre verzoeker verwijst naar het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken van 7 februari 2017 benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Afghanistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER